

PIRMAS SKYRIUS

ERĖ

RYTŲ JŪRA

Mane jau pykina sėdėti laive – nuo supimo, nuo uždaros erdvės, nuo to, kad visi nori mane nudėti. Tai sekina.

Vis dėlto mano savaitė Rytų jūroje toli gražu nebuvo tokia prasta kaip Uino. Jo kajutė iškart dešinėje nuo maniškės, ir dieną naktį girdžiu jį žiaukčiojant. Manau, jį kankina jūros liga, bet nesu tikra. Gal būčiau užsukusi patikrinti, bet šiek tiek nerimauju, kad peršaus mane savo arbaletu.

Sakydama „šiek tiek“ turiu omeny, kad rimtai dėl to bijau.

Matyt, to ir galima tikėtis visiems sužinojus, kad esi karaliaus dukra – ir nuo pat pradžių ketinai juos išduoti.

Už durų pasigirsta žingsniai, sustingstu spausdama knygą. Kažkas ateina. Žvilgteliu į baldus, kuriais užrėmiau duris. Jos turi spyną, bet abejoju, ar mažytis sklęstis labai padėtų žudikų pilname laive. Tad vos mes įsilaipiname, užsibarikadavau visais laisvais baldais. Išsmukdavau tik užkąsti ir išpilti naktipuodžio.

Garsas nutyla, lėtai atsikvepiu. Jau noriu grįžti prie knygos, kai pasigirsta beldimas į duris.

Širdis akimirką stabteli. Rojus?

Ir vyliausi, ir bijojau vėl jį pamatyti. Norėjau paaiškinti, kad nežinojau, jog jis įėjo į karaliaus planą suburti Sorą, Uiną ir Mikailą. Grafas Bėjus Činas Rojų paminėjo tarp kitko, kaip patikimą žmogų man saugoti. Neįtariau, kad turėjo ir kitų priežasčių jį įtraukti. Bet Rojui viso to nesakiau, nes nemaniau, kad jis manim patikėtų.

Jo kajutė yra kairėje nuo maniškės. Pastarąsias septynias dienas dešimtis kartų spaudžiau ausį prie plonos sienos. Girdėjau jį vartantis ir knarkiant, tad žinau, kad jam viskas gerai, bet man jis netarė nė žodžio. Galbūt pagaliau persigalvojo ir man atleido. O gal atėjo manęs nužudyti – kaip prieš daugel metų nužudė savo merginą.

Atsidūstu ir prikandu lūpą prisiminusi, kad esu ne vienintelė melagė. Gal taip pat turėčiau jo vengti, nes sosto menėje sužinojau, kad visiškai nemoku vertinti žmonių.

Mintis pertraukia antras beldimas. Sudvejoju, bet smalsumas paima viršų.

– Kas ten? – klausiu. Savaitę nekalbėjus balsas kimus, skamba keistai.

– Sora.

Užplūsta palengvėjimas ir šioks toks nusivylimas, atsistoju nustumti baldų. Galiausiai praveriu duris kelis centimetrus.

Sora kaip visada atrodo stulbinamai. Purpurinės akys spindi, skaisti oda gaivi it rasota pieva, apsirengusi ištaiginga žalia suknele. Nuoširdžiai atsidūstu. Net juodi plaukai tobuli – o mes nė vienas nesimaudėme tikroje vonioje nuo tada, kai išvykome iš Jusano, kaip tai įmanoma?

– Taip? – klausiu.

– Artinamės prie Ku uosto, – paaiškina. Jos balsas vis dar primena vėjo varpelius. – Gal nori užlipti su manim ant denio? Reikia pasikalbėti prieš atvykstant į Čitaną.

Kai mus išsiuntė į šitą mirtiną misiją pavogti auksinio Drakonų Valdovo žiedo, Sora pasakė šaunią įkvepiančią kalbą. Kol likusieji bandėme atsigauti priblokšti po gausybės sosto menėje atskleistų išdavysčių, Sora sutelkė mus sugalvojusi planą. Ji nori įtikinti nuožmią Čitano karalienę – mano tetą – pradėti karą su Jusanu, kad priverstų karalių Juną vėl išvykti iš Kalio rūmų. Taip gautume antrą progą pavogti karūną ir pagaliau nužudyti karalių.

Mano tėvą.

Mano širdyje dėl to knibžda prieštaringi jausmai, bet dabar ne metas apie jį galvoti – Sora laukia. Susitvardau ir linkteliu. Tada užsimetu ant suknelės raudoną kailiu pamušą apsiaustą ir išeinu pro duris.

Lipant laiptais Sora santūriai man šypteli. Regis, jai vienintelei rūpi, kad aš išdaviau tėvą, kad galiausiai apsisprendžiau būti su *jais*.

Sudrebu, kai išlipus ant denio mus paglosto žvarbus vėjas. Prisimerkiu ryškioje dienos šviesoje. Kaži kaip dangus yra ir pilkas, ir skausmingai šviesus. Rytų jūra pasišiaušusi putotomis bangomis, denis slidus, bet taip ilgai užsidarius kajutėje malonu įkvėpti šviežio oro. Praėjusias kelias dienas stipriai bangavo, bet kurią valandą prasidės musonų sezonas. Mums pasisekė, kad lietūs užtruko, kitaip kelionė būtų buvusi daug prastesnė.

Užverčiu galvą į tamsius debesis ir papurtau ją. Sunku patikėti, kad galėjo būti daug blogiau.

Mano žvilgsnis nukrypsta į Mikailą ir Uiną išlakaus medinio laivo pirmgalyje. Mikailas stovi atsainiai pasirėmęs į turėklus, žalsvai mėlynos akys stebi horizontą. Uinas jam dešinėje, bet tolėliau nei įprastai. Princo barzda neapkirpta, lieknas kūnas kiek pakumpęs, bet juodu tebėra du mirtiniausi mano pažįstami vyrai.

Sunkiai gurkteliu ir einu toliau.

Atokiau pamatau paniurusį Rojų, susisupusį į kailinę striukę. Dievai, kaip jo pasiilgau. Dabar jo galva apžėlusi tankiais juodais plaukais, ilgesniais nei tada, kai susitikome. Jam sugavus mano žvilgsnį, paika širdis akimirką suspurda. Buvo tikra kankynė gyventi vos už plonos sienos nuo jo. Noriu bėgti pas jį, bet yra daugybė priežasčių to nedaryti – pagrindinė iš jų ta, kad jis gali šveisti mane per bortą. O aš nemoku plaukti.

Jis apsimeta, kad manęs nemato, bet priėjusi arčiau pastebiu, kaip įsitempia jo platūs pečiai. Sugniaužia kumščius, sukinda dantis. Nusigrėžiu vaidindama, kad nuo jo reakcijos man nenudiegė širdies. Štai tada pastebiu, kad Uinas ir Mikailas nepratarė vienas kitam nė žodžio.

Gal ir suprantama. Po visko, ką ištvėrėme, natūralu, kad esame nepatiklūs ir pikti, bet dabar turime dirbti išvien. Nors, atvirai tariant, nesu tikra, ar sugebėsime ramiai pasikalbėti, juo labiau pradėti karą.

Sora nužvelgia mus vieną po kito ir papučia lūpas, veide šviečia ryžtas.

– Turime tiek daug ką prarasti, todėl negalime nesuvienyti jėgų. Suprantu, kad niekas nebenori pasitikėti kitais, bet atsisakau atiduoti savo sesę. Atsisakau leisti Tijungui pūti Aidlo kalėjime, jei jis išvis dar...

Nebaigusi sakinio papurto galvą. Skausmingai įkvepia ir persibraukia liaunais delnais per suknelę. Mano tėvas įmetė Tijungą į Aidlo kalėjimą, į požemius po rūmų ežeru. Neįmanoma nuspėti, ar Tijus tebėra gyvas, ir visi tai žinome.

Sora pakelia galvą. Jai dreba rankos, paslepia jas už nugaros.

– Atsisakau mirti, kol nepamatysiu grafo Soko maldaujant dėl savo gyvybės man po kojų. Nepasakyčiau, kad esu jumis sužavėta, bet turime tai padaryti. Karalius Junas mano, kad mes pavogsime tą žiedą, bet turime įtikinti karalienę Kvilimarą padėti išvilioti jį iš Kalio rūmų. Turime jį nužudyti ir užbaigti darbą pasodinę Uiną į sostą, kitaip visi mirsime ir nukentės geresni nei mes žmonės. – Nužvelgia mus vieną po kito norėdama pabrėžti mintį. – Mūsų mylimųjų gyvybė kabo ant plauko. Jei mūsų negali sieti pasitikėjimas, tegul tai padaro kerštas.

Stebiu jos nuoširdžią miną, jos ryžtą. Tikriausiai Sorą sekina visada būti geresniu žmogumi. Kur kas lengviau nusileisti iki kitų lygio. Bet galbūt gėris natūraliai iškyla į viršų, kaip išrūgos piene.

– Iš kur mums žinoti, kad ji nebedirba Junui? – mosteli mano pusėn Uinas.

Prikandu lūpą, pilvas persiverčia kūlio. Dabar esu tikra, kad jie visi svarstė mintį mane užmušti. Anksčiau tai tebuvo teorija.

– Nes galiausiai Erė jį išdavė, – gūžtelėjusi atsako Sora. – O jis išsiuntė ją į savižudišką misiją.

Širdyje sukykla troškimas gintis ir – bent šiek tiek – ginti tėvą, bet neįmanoma paneigti, kad jam nerūpi, ar aš gyvensiu, ar mirsiu. Taip, jis žadėjo mane priimti ir pavadinti mano mirusią mamą pirmąja karaliene, bet meluojančiam liežuviui pažadai yra pigūs. Niekada jam nerūpėjau, nė karto per devyniolika

metų. Kita vertus, ir pati per daug nesukau galvos dėl jo saugumo ir gerovės.

Prieš metus jis pažadėjo būti tėvu, kurio nusipelniau, saikdinosi pasikeitęs iš negailestingo jauno vyro, kuriuo seniau buvo. Žvelgiant atgal rodosi kvaila, kad juo patikėjau, bet buvau tokia palaužta netekusi mamos, taip troškau nebebūti viena, kad, jam ėmus pilti man ant ausų medų, laižyte jį sulaižiau. Mama visada sakė, kad mums tereikia Juno meilės, ir maniau, jog ji teisi. Kai badauji, nuodai gali būti it saldiniai. Bet keliaudama į sostinę vykdyti misijos atvesti jam šituos žudikus supratau, kad aš jiems rūpiu labiau, nei kada rūpėjau jam. Labiau, nei kada jam rūpėsiu.

Bet visa tai buvo prieš jiems sužinant, kad esu Juno dukra. Jo vienturtis vaikas.

– Turime gauti audienciją pas tą karalienę, ar to dabar siekiame? – klausia Rojus. Jo balsas gruma, ir prieš savo valią palinkstu garso pusėn.

Mikailas persibraukia pirštais garbanotus rudus plaukus.

– Lengviau pasakyti, nei padaryti. Nuo pat tada, kai Vejas prieš penkiolika metų bandė nužudyti Čitano karalių, niekam neleidžiama prisiartinti prie sosto arčiau nei trisdešimt metrų. Jie tai vadina Atstumo taisykle. O mes nelabai galėsime šaukti savo išdavikiškus ketinimus priešais visą Čitano dvarą. Ten visada pilna Jusano diplomatų ir šnipų.

Ant denio įsivyrėja tylą, girdėti tik į bortą plakančios bangos ir žuvėdrų klyksmai. Susuku pečius siekiančius plaukus į spiralę. Paukščių balsai byloja, kad artėjame prie šiaurinės Čitano pakrantės, o ir taip susiraizgiusiame plane atsirado dar vienas mazgas.

Sora pabarbena sau į smakrą.

– Turi būti koks nors būdas prieiti arčiau nei trisdešimt metrų. Uinas yra jos brolis. O Erė yra...

– Princesė, – sugrumpa Rojus.

Ir tai sako ne visai maloniai.

– Mes abu turėtume būti mirę, – taria Uinas. – O mano sesuo savo giminei nejaučia daug meilės. Kaip ir visi mano šeimos nariai. – Prisimerkęs dėbteli į mane, nors nuo bangavimo dar labiau pažaliuoja.

Neatsakau į įgėlimą, nes jis neklysta. Mano tėvas Uinui skyrė mirties bausmę, dėdė bandė mane nužudyti, o aš prisidėjau prie sąmokslo nužudyti mano tėvą. Girdėjau, kad mano teta taip pat ne kartą bandė jį nužudyti. Bežkinų šeimoje netrūksta betvarkės. Kuo daugiau giminė turi galios, tuo daugiau joje problemų.

– Karalienė Kvilimara turi turėti kokį nors vidinį ratą, – sako Sora. – Niekas nevaldo vienas.

– Jos rūmų sargybos vadas arba rūmų damos. Gal dar generalai? – klausiu.

Mikailas paniekinamai dėbteli į mane, perkeliu svorį pasirošusi judėti. Ne pati geriausia situacija. Gal ir sugebėčiau pasprukti nuo Uino, ypač kai jis neturi arbaletų, bet Mikailas moka žudyti man dar neregėtu greičiu. Apsiausto kišenėlėse slepiu svaidomųjų durklių, bet tai labai neguodžia. Vieną iš jų sviedusi po sekundės jau būčiau lavonas.

Kaip paskutinę gelbėjimosi priemonę turiu amuletą. Nesąmoningai pakeliu ranką prie suknelės apykaklės. Drakonų Valdovo laiko smiltys guli ten pat kaip ir visada, paslėptos pakabutyje po drabužiais. Dingtelėjo pasinaudojus juo pabėgti prieš

įlipant į laivą. Galėjau tai padaryti – sustabdyti laiką ir pradingti. Bet neturėjau kur dėtis ir, dar svarbiau, žinojau, kad be manęs jiems bus galas. Pati to nenorėdama juos myliu. Net jei šiuo metu jiems nelabai patinku.

– Vikala, – atsako Uinas šluostydamasis kaktą. – Ji Čitano ginkluotųjų pajėgų generolė. Tikriausiai turi Kvilimaros palankumą. Pamenu, jiedvi buvo artimos.

Mikailas sudvejoja.

– Taip, bet jei pakaktų pasikalbėti su generole, Junas nebūtų taip varginęsis mus verbuoti. Šiai misijai mus pasirinko ne be reikalo. Kokias išskirtines savybes jis turėjo omeny? Kur paslėptas kabliukas? Pražiopsojome kažką esminio, bet niekaip nesuprantu, ką.

Visi sužiūra į mane. Rojus vaidina, kad nežiūri, bet irgi laukia mano atsakymo. Tačiau yra viena bėda: nė neišivaizduoju.

– Tikrai nežinau, – atsakau. Jie spokso į mane, vieni tiki daugiau, kiti mažiau. – Norėčiau žinoti. Jis sakė tik tiek, kad jūs keliate sostui pavojų ir kad norėjo paimti jus gyvus, su minimaliomis aukomis.

Laivo pirmgalyje tyku, oras net spragsi nuo įtampos. Susiraukiu. „Minimalios aukos“ buvo mano tėvo terminas, ne mano, bet jis lieka kyboti ore, su kiekviena sekunde skamba vis prasčiau ir prasčiau.

– Na, pagalvokime apie tai, –itaria Uinas. – Sora nuodija. Aš šaudau. – Nutilęs išspokso į Mikailą. – O tu esi šnipas. Ir melagis. Ir manipulatorius. Ir išdavikas.

Mikailo lūpas perkreipia dirbtinė šypsena. Jis tiesiog spokso į savo meilužį ir vos vos kilsteli antakius.

Baisiai nejauku.

Mes dairomės bet kur, tik ne į juodu. Matyt, jie kelionėje taip pat nesikalbėjo. Iš Uino kambario nieko negirdėjau, bet spėjau, kad jie susitaikė. Tik kad nepanašu. Man sugniaužia krūtinę. Nepavykęs pasikėsinimas suardė visus mūsų grupelės ryšius – net pačius artimiausius.

Į laivą bloškiasi didžiulė banga, jį supurto. Visi puolame ieškoti, į ką įsikibti. Stveriuosi storos nuo stiebo kabančios virvės. Mieliau laikyčiausi už Rojaus, bet jis per toli – visomis prasmėmis.

Jūrai nurimus, Sora prasižioja. Regis, ji pasiruošusi viską užglaistyti, bet Mikailas prabyla pirmas.

– Jei nori, galime pasikalbėti apie slapukavimą, bet priminsiu tau, kad nesi nekaltas, – drebia. – Ir pats nesiveržei pasipasakoti, kad medžiojai Chulą pramogai.

Uinas nusigręžia, bet tai išgirdusi Sora įsmeigia į jį akis.

– Chulą? Ar sakei Chulą? – perklausia.

Ji ryte ryja orą, nenuleidžia nuo Uino žvilgsnio. Po paskutinės bangos jūra apimsta, bet dar nesu mačiusi Soros tokios įsitempusios. Kas čia dedasi?

Dairausi tai į Rojų, tai į Mikailą, bet juodu taip pat sutriko. Mikailas žvalgosi į Uiną ir Sorą; Rojus susiraukia.

– Taip... – dvejodamas atsako Mikailas.

– Kokį Chulą? – reikliai klausia ji. Sulaukia tik tylos. – Kokį Chulą, Uinai?

– Sora... – tyliai atsako jis. Bet nežiūri į ją. Sučiaupia lūpas – kad ir kas tai yra, nenori jai pasakoti, tad tai nežada nieko gero.

– Ar jo pavardė Inigas, kaip kaimo pavadinimas? Chulas Inigas? – klausia.

Rojus žengia link jos. Nesu tikra, kas čia vyksta, bet ji vis prasčiau tvardosi. Kas, po galais, tas Chulas Inigas?

Uinas papurto galvą.

– Sora, aš...

– Tu medžiojai mano *tėvą* kaip laukinį šerną? – rikteli ji. – Savo nesveikai pramogai?!

O velnias.

Uinas išbąla kaip drobė, tokio patvirtinimo ir užtenka.

Laikas apie mane tarsi sulėtėja. Jei nežinočiau, galėčiau pamanyti, kad suspaudžiau savo laiko amuletą. Mikailas nustebęs išpučia akis. Rojui atkara žandikaulis. O Soros veide išraiškos mainosi it žaibai. Šmėsteli nuostaba, pažeminimas ir dar kažkas, ko neįstengiu įskaityti, paskui jos grožį perkreipia pyktis.

Sora puola į priekį, bet Mikailas sugriebia ją, jau siekiančią Uino kaklo. Rojus prišoka padėti, apglėbia jai juosmenį raumeningomis rankomis. Atplėšia ją, tiesiančią rankas, nagais graibstančią orą. Beviltiškai bando pasiekti Uiną kad ir pirštų galais.

Mačiau ją žudant, bet dar nemačiau, kad to *norėtų*, – šiurpus reginys.

Neįstengdama jo pasiekti Sora suvaitoja beviltiškiau, nei kada girdėjau. Po to gyvuliško garso sudrebu nuo galvos iki kojų. Jis kupinas įsiūčio ir širdį gniaužiančio sielvarto, susiliejusių į viena.

– Turėjai mirti tremtyje! – staugia.

Rojus ir Mikailas nutempia ją šalin. Mikailas per petį dirsteli į Uiną, veide šviečia neslepiamas pasibjaurėjimas.

Nežinojo, kad Chulas yra Soros tėvas.

Jie pusiau nuveda, pusiau nuneša iš nevilties aimanuojančią Sorą į laivo galą. Įgulos nariai zuja aplink dėdamiesi, kad nieko nemato, bet visi pastebi Sorą.

KETURIOS SUGRIAUTOS KARALYSTĖS

Laivo priekyje likome tik mudu su Uinu, jis stovi nususęs nuo manęs. Įtraukęs pečius suspaudžia turėklą. Įsitempiu pamaniusi, kad nori kažką pasakyti. Bet jis pasilenkia į priekį ir išsivemia.

Beveik pasiekėme uostą. Per Oligarcho kalno viršūnę supančią miglą spindi Dangaus Karaliaus rūmai, prieš akis atsi-
veria uostas.

Dievai mieliausieji, mums šakės.